

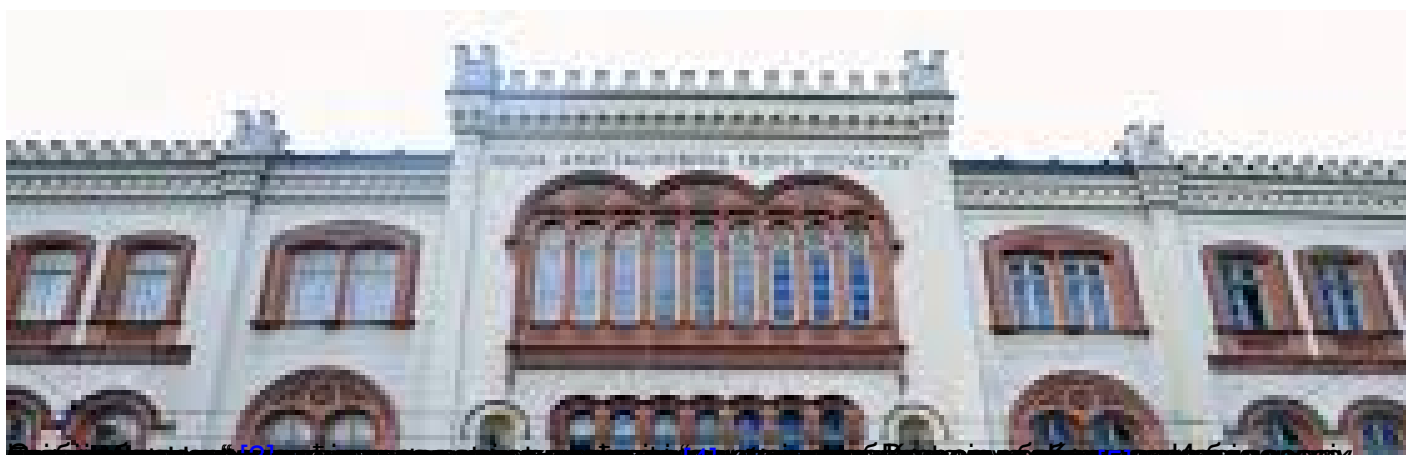
Прихватањем англосаксонског модела образовања, увезли смо и кризу школе као институције. Криза школства пре тога није постојала у садашњем обиму и облику. [1] Истовремено је приметан готово трагичан недостатак свести о кризи, као и потпуно одсуство критичког промишљања проблема, те сходно томе не постоји никаква политика амортизације кризног удара, нити је акутни проблем образовања на одговарајући начин актуелизован у ширем друштвеном контексту од стране државних органа задужених да брину о образовању.

Локалним транзиционим губитницима могу се сматрати и култура, здравство и образовање. „Победници“ су оличени у шачици тајкуна и политичком естаблишменту, који полако али сигурно губи и последњу идеју како да уновчи сопствену „победу“, те нам предстоји опробани неолиберални сценарио – гушење социјалне државе (смрт „обичног“ човека), што грубо нарушава систем државног школовања који је део тзв јавног сектора.

Након периода кризе више не треба очекивати обновљени, комплекснији и снажнији културни идентитет. Појединци, институције, па и комплетне културе, данас пролазе кроз непрекидну, свеобухватну и свепрожимајућу кризу идентитета која се временом не разрешава некаквим компромисом, равнотежом или релативно стабилним стањем, већ преласком у нови, критичнији стадијум кризе, у којем нерешени стари проблеми делују депласирано. „Глобална транзиција указује на свет у коме не постоји стабилан друштвени, културални или уметнички поредак, већ, пре свега, многострукост нестабилних, отворених, номадских, кризних и флексибилних догађаја.“ [2] Позитивни ефекат промена се потиरे, те се доводи у питање и сам опстанак школе у стању константног превирања.

(П)оробљена школа

Пише: Јован Павловић
понедељак, 09 фебруар 2015 08:06

(П)оробљена школа

Пише: Јован Павловић
понедељак, 09 фебруар 2015 08:06

